

Z. Tóth Csaba (Pécs):
**Karácsony Csillagáról két szokatlan
tanulmány kritikai bemutatása**

Rudolf Steiner:

Et incarnatus est
— a történelmi események ciklusai

Bázel, 1917. dec. 23.

Rudolf Steiner:

Et incarnatus est

— a történelmi események ciklusai¹³⁹

Bázel, 1917. dec. 23.

Létezik egy igazság, mely bensőségesen kapcsolódik az emberi fejlődéshez, és századokon át összefonódott az emberi szívek nagy ünnepével, melynek jelképe a karácsonyfa. Ezt az igazságot azok a szavak fejezik ki, melyek a Golgotai Misztérium óta visszhangoznak, és ez az igazság egyre mélyebbre hatol a földfejlődésben, leragyog korszakokon át: „*Fogantatott a Szentlélektől és született Szűz Máriától.*”¹⁴⁰

A mai emberek többsége ugyanúgy nem tulajdonít nagyobb jelentőséget e szavaknak, mint a Feltámadás húsvéti misztériumának. Azt is mondhatjuk, hogy a kereszténység középponti misztériuma, a halálból való feltámadás a modern gondolkodás számára, melyet többé nem befolyásolnak a szellemi világ igazságai, nem jelent többet, mint a Karácsony misztériuma, az „Ige testté lett” misztériuma, a szűzen fogantatás misztériuma. A mai emberiség nagyobb része sokkal inkább azokkal a tudósokkal ért egyet, akik a szűzen születést az „emberi ész megcsúfolásának” tartják, mintsem azokkal, akik ezt a misztériumot szellemi értelemben akarják megközelíteni.

Mindazonáltal, kedves barátaim, a Szent Szellem általi fogantatás és a Szűztől születés misztériuma elkezdte kifejteni a hatását a Golgotai Misztérium óta, és érezte magát már ezen esemény előtt.

Azok, akik az arany, tömjén és mirha jelképes ajándékait hozták a jászolban fekvő Kisdédnek, az ősi csillagbölcsesség révén ismerték a szűztől születés karácsonyi misztériumát. A „Háromkirályok”, vagy mágusok,¹⁴¹ akik az aranyat, tömjént és mirhát hozták, az ősi bölcsesség értelmében vett asztrológusok voltak, ismerői azoknak a szellemi folyamatoknak, melyek a kozmoszban működnek, amikor bizonyos jelek tapasztalhatók a csillagos égen. Egy ilyen jelet felismertek, amikor a december 24. és 25. közötti éjjelen, abban az évben, melyet ma Jézus születési évének tekintünk,¹⁴² a Nap, a Megváltó kozmikus szimbóluma, a Szűz csillagképéből

¹³⁹ Fordítás, jegyzetek: Z. Tóth Csaba.

Forrás: *Mysterienwahrheiten und Weihnachtsimpulse, Alte Mythen und ihre Bedeutung*, GA 180, 1. előadás, *Et incarnatus est*. Die Umlaufzeiten geschichtlicher Ereignisse, a fordítás az angol kiadás alapján készült: https://rsarchive.org/Lectures/GA180/English/MP1983/EtIncar_index.html
<http://wn.rsarchive.org/Lectures/GA/GA0180/19171223p01.html#sthash.DSbGJ2Bm.dpuf> Címlepon: *A mi Urunk születése*, A. Rubljov 15. századi ikonja, a bizánci és pravoszláv egyházi művészet kánonja szerint egyetlen képen ábrázolták a két Jézus-gyermekeket, a napkeleti bölcseket és a pásztorkat, a Máté és Lukács evangéliumok Jézus-családfáinak megfelelően.

¹⁴⁰ Szó szerint, latinul: „*Quod enim in ea [Maria] natum est, de Spiritu Sancto est*”, „Ami benne [Máriában] fogantatott, a Szent Lélektől van az”, Mt 1,20-23, és hasonlóan Lk. 1,31-35, míg az Ige megtestesüléséről, „*Verbum caro factum est*”, Jn. 1,14.

¹⁴¹ „*Magi ab oriente*”, Mt. 2,1., mágusoknak hívták az iráni Zarathustra által alapított Mazda-vallás papjait, akik Jézus születése idején e vallás szüzi Anyaistennőjének, Anahitának egyik kultuszhelyéről érkezettek Betlehembe.

¹⁴² Vö. Robert Powell: *The Horoscopes of the Birth of Jesus* (Jézus születésének horoszkópjai, ld. a fordításunk végén): „Mint Rudolf Steiner rámutatott (első ízben 1909-ben, ld. GA 114, 117, 123, 131, anthrowiki.at), a Máté és a Lukács evangéliumok kétféleképp írják le Jézus genealógiáját, ami arra utal,

ragyog a föld felé.¹⁴³ Azt mondták: „Amikor megjelenik ez az égi konstelláció, a Nap a Szűzben, december 24. és 25. között, egy jelentős változás történik a földön. Ekkor elérkezik az idő számunkra, hogy aranyat vigyünk – az isteni vezetésről szóló tudásunk jelképét, melyet ezidáig csupán a csillagokban kerestünk – annak az impulzusnak, amely most az emberiség földi fejlődésének részévé válik. Ekkor eljön az idő számunkra, hogy tömjént ajánljunk fel, az áldozat jelképét, a legmagasabb emberi erény szimbólumát. Ezt az erényt oly módon kell felajánlani, hogy egyesüljön a Krisztusból származó erővel, Aki abban az emberi lényben testesült meg, akinek a tömjént hozzuk. És a harmadik ajándék a mirha, az emberiben élő örökkévaló jelképe, melyet évezredek át azokkal az erőkkel éreztünk kapcsolatban lenni, melyek a csillagok konstellációiból szólnak hozzánk; tovább keressük ezt azáltal, hogy ezt a mirhát, mint ajándékot, Annak hozzuk, aki egy új impulzus az emberiség számára; ezáltal keressük a saját halhatatlanságunkat, melyben egyesítjük lelkünket a Krisztus-impulzussal. Amikor a világ középonti erejének szimbóluma, a Nap a Szűz csillagképében ragyog, egy új korszak kezdődik a földön.”

Ez volt az a hit, ami évezredek át fennállt, és mivel a mágusok szükségét érezték, hogy a Szent Gyermek lábaihoz helyezték az istenek bölcsességének, az emberi erényeknek, és az emberi halhatatlanság megvalósításának szimbólumait, az aranyat, a tömjént és a mirhát, ezzel a történeti valóságban megismételték valamit, amit jelképesen számtalan misztériumban kifejeztek, és számtalan áldozati rítusban, évezredek át. Ezekben a misztériumokban és rítusokban annak az eseménynek a prófétikus jelzését fejezték ki, ami akkor történik, amikor a Nap december 24. és 25. között éjfélkor a Szűz jegyében áll, és aranyat, tömjént és mirhát ajánlottak fel ezen a szent éjszakán az isteni gyermek szimbólumának, melyet az ősi templomokban mint a Nap képviselőjét őrizték.

hogy valóban két Jézus-gyermek született, akiknek szerepük volt a megváltás-történetben. A Máté evangéliumban leírt Jézus-gyermekeket (salamoni Jézus, Mt 1,6) látogatták meg a mágusok, ő i.e. 6. márc. 5-én született, amikor a Nap a sziderikus Halak-jegy közepén tartózkodott. A másik Jézus-gyermek születését a Lukács evangélium írja le (nátáni Jézus, Lk 3,31, és 12 évesen a templomban, amikor egy rendkívüli „lélekvandorlás” következtében megkapja az ezelőtt elhunyt salamoni Jézus „Zarathustra-énjét”, Lk 2,42-52), őt a pásztorok látogatták meg, és i.e. 2. december 6-án, röviddel éjfél előtt született, amikor a Nap a sziderikus Nyilas közepén volt. Ez utóbbi gyermek az, aki 33 és 1/3 évig élt, majd elszenvedte a kereszthalált.” [előtte a Jordán-keresztelőnél befogadta a kozmikus Igét, a világteremtő, isteni Logoszt kb. 3 évre]

¹⁴³ Steiner itt jelképesen fogalmazott, nem a valós asztronómiai helyzet szerint, hiszen 2000 évvel ezelőtt a Nap dec. 24-25.-én a sziderikus Bakban állt, és a *Halak-jegyben* lévő Napról, és *vele szemben* a Szűz-jegyben lévő *Földről* kellett volna beszélni, mind a *salamoni Jézus-gyermek születésekor*, mind a *nátáni Jézus-gyermek fogantatásakor* (a szabályos, 9 hónapos terhesség esetén, ld. ábra az „átfedésekről”; a „Nap a Szűzben dec. 24-25.-én” majd csak 4540-6700 között lesz), ill. Powell számításai szerint a *telihold* is a Szűzben volt a salamoni Jézus-gyermek születésekor (ld. függelék, és GA 202, 1920. dec. 23, a perzsa mágusok csillagismeretéről, az Ikrek-Szűz „kvadrátról”, vö. *Greater Bundahishn*, trsl. B.T. Anklesaria, Bombay, 1956, II. 2, és V./A. 2, a Szűz-jegy nevei „Kalász” és a „Testvérek Háza”, és az Ikekkel a Merkúr kapcsolja össze, mely az uralkodó planétájuk; az iráni őshagyományban a Zarathustra „magvából”, szellemi testéből származó, egy szűzi foganás révén inkarnálódó *három* világmegváltó egyike megfelelhet a nátáni Jézus-gyermeknek, vö. Darmesteter: *The Zend Avesta*, 1883, p. 195, n. 2, pp. 225-226, archive.org, és *Gr. Bundahishn*, XXXIII. 36-38, avesta.org). Ld. még Krisztus által „új teremtésben” élünk, Jn 12,32, ApCsel 3,21, 2Kor 5,17, Gal 6,15. Meg kell jegyezni, hogy Rudolf Steiner nem volt híve a vak tekintélyelvnek, így lehetségesnek tartotta, hogy a szellemi látásait külső értelemben pontosíthatja egy nem-látó, az egészséges, logikus gondolkodása révén (ld. *A szellemtudomány körvonalai*, első magyar kiadás, p. 111).

Így, kedves barátaim, kétezer évvel ezelőtt ezek a keresztény szavak visszhangoztak a világban, „fogantatott a Szentlélektől és született Szűz Máriától”, és ez így volt, mióta csak az emberi gondolkodás létezik a földön. Korunkban feltehetjük a kérdést: „Az emberek valóban tudják, mit tesznek, amikor a Karácsonyt ünneplik?” Létezik ma egy igazi tudatosság a tényről, hogy a kozmikus magasságokból, egy kozmikus jel alatt, egy kozmikus erő jelent meg egy szűztől születés révén – szellemi értelemben –, és hogy a karácsonyfa ragyogó gyertyáinak fényt kell gyűjtania a szívünkben annak a ténynek a felismerésére, hogy az emberi léleknek bensőségesen és bensőleg egyesülnie kell egy eseménnyel, ami nem pusztán földi, hanem egy kozmikus földi esemény? Az idők komolyak, és ezekben a komoly időkben szükséges, hogy komoly válaszokat adjunk a komoly kérdésekre, olyanokra, mint az itt említettek. Ezzel a tudattal vetünk most egy pillantást a 19. század vezető személyiségeinek gondolataira, hogy lássuk, vajon Krisztus Jézus eszmeisége oly módon él-e a modern emberiségben, hogy felébressze a gondolatot: a Karácsony misztériumának jelentősége abban a tényben rejlik, hogy az ember valamilyen örökkévalót akar ünnepelni a karácsonyi gyertyák fényében.

Elsőként egy író, Ernst Renan szavait vizsgáljuk meg, aki sokat tanulmányozta Jézus személyiségét, és aki próbált képet adni Krisztus Jézusról a 19. századi tudatból fakadóan. Hallhatjuk a 19. század néhány vezető gondolkodójának hangját. Ernst Renan a palesztinai városokat a fizikai szemével, egy igazán materialisztikus módon tekintette. Fel akarta idézni a saját lelkében, egy materialisztikus nézőpontból, annak a személyiségnek a képét, akit századokon át a világ Megváltójának tekintettek. Ezt mondja Renan:

„Egy gyönyörű külső emberi természet hajlamos volt létrehozni egy sokkal kevésbé szigorú szellemet – egy kevésbé élesen monoteisztikus szellemet, ha szabad ezt a kifejezést használnom –, mely egy elragadó és idillikus karakterben testesítette meg Galilea minden álmát. A legszomorúbb térség a világon talán Jeruzsálem körül fekszik. Galilea viszont egy zöld, árnyas, derűs vidék, az Énekek Énekének igazi otthona, és a hőn szeretett daloké. Március és április folyamán az országrész a legszínesebb virágszőnyeggé válik. Az állatok kicsik és rendkívül barátságosak – kedves és szelíd gerlék, kékmadarak, melyek oly könnyűek, hogy még egy fűszál sem hajlik meg alattuk, búbos pacsirták, melyek szinte az utazó lábaihoz merészkednek, kis folyami teknősök a jámbor tekintetükkel, komoly és méltóságteljes gólyák, melyek híjával vannak minden félénkségnek; egyaránt közel engedik magukhoz az embert, szinte elébemennek a közeledésnek.”

Ernst Renan sosem fárad bele ennek a galileai idillnek a leírásába, mely oly távol van a világ történeti eseményeitől, hogy szinte természetesen látszik, hogy ebben idillben, ebben a gyönyörű tájban, ahol gerlék búgnak és gólyák sétálnak, megtörténhetnek azok a dolgok, melyeket az emberiség századokon át a világ Megmentőjének életéhez társít.

Így tehát, kedves barátaim, az igazság, mely értelmet adott a földnek, az igazság, melyre az emberiség századokon át tekintett, a 19. század egyik gondolkodója számára úgy jelenik meg, mint egy idill, gerlékkel és gólyákkal.

Ernst Renan így folytatja: *„A gyermeki kereszténység egész története ily módon egy bűbajos pásztorénekké vált. Egy Messiás az esküvői ünnepen, a kurtizán és a jó Zákeus, akikkel együtt ünnepelt, a mennyek országának alapítói, mint egy lakodalmi menet – ez az, amit Galilea felajánlott és amit a világ elfogadott.”*

Ez, kedves barátaim, a 19. század hangjainak egyike. Hallgassunk most meg egy másikat, John Stuart Mill hangját, aki ugyancsak a 19. század gondolkodásából szeretné megtalálni az útját ahhoz a lényhez, akit az emberiség évszázadokon át, és a prófétikus emberi lélek évezredek óta, a világ Megmentőjének tekintett.

John Stuart Mill azt mondja: „Bárhogy is rombolja egy racionalista a kereszténységet, Krisztus egy kivételes alak marad, aki ugyanúgy különbözik az elődeitől, mint a követőitől, s azoktól is, akik személyes vezetésének kiváltságát élvezik. Ennek a megállapításnak az érvényét nem csökkenti, ha azt mondjuk, hogy az evangéliumok Krisztusa nem történeti személy, mivel nem vagyunk abban a helyzetben, hogy megállapítsuk, mennyi a saját belső értéke, és mennyit tettek hozzá a tanítványai, vagy ezek követői, akik képesek voltak olyan gondolatokat közölni, melyek Jézusnak tulajdoníthatók, vagy elképzelni az ő életét és személyiségét úgy, ahogy az evangéliumok ábrázolják. A galileai halászok, vagy Szt. Pál bizonyosan nem tettek hozzá, mely utóbbinak egész jelleme és hajlama teljesen más volt, és a kora keresztény írók sem. A szavak jellege, melyeket hozzátehetett egy tanító, megmutatkozik Szt. János evangéliumának misztikus részében, aki szavakat kölcsönzött Philo-tól és az alexandriai platonistáktól, és a Megváltó szájába adja őket, aki számos dolgot mondott magáról, melyeknek leghalványabb nyoma sem jelenik meg a többi evangéliumban. A Kelet tele volt olyan emberekkel, akik számos hasonló mondásokat kölcsönözhettek, ahogy számos gnosztikus szekta a későbbiekben. Jézus élete és tanításai azonban magukon viselik egy olyan mélységes és személyes eredetiségnek a bélyegét, amely, ha félretesszük a tudományos precizitás igényét, a názareti prófétát a leginkább tisztelt emberek közé helyezi, akit magasztalhat az emberiség, még azok is, akik nem hisznek az isteni inspirációban. Mivel ez a rendkívüli szellem rendelkezett a legnagyobb reformerek és mártírok tulajdonságaival, akik valaha éltek a földön, azt mondhatjuk, hogy a vallás egy rossz döntést hozott” (döntést hozott! még választhatunk a 19. században!) „amikor úgy állította be őt, mint az emberiség eszményi képviselőjét és vezetőjét; mi sem könnyebb, még egy hitetlennek is, jobb módot találni az erény absztrakt törvényeinek konkrét kifejezésére, mint úgy elfogadni Krisztust, mint egy mintát az életmódunk számára. Végül, ha elismerjük, hogy még egy szkeptikus számára is marad lehetőség, hogy Krisztus ténylegesen az a személy volt, akinek vallja magát, nem Isten – ő sosem hagyott kétséget efelől, és ezt ugyanolyan nagy istenkáromlásnak tartotta volna, mint azok, akik ezzel vádolták [ti. hogy Istennek mondja magát] –, hanem egy olyan ember, akit Isten egyedülálló küldetéssel ruházott fel, hogy az emberiséget az igazsághoz és erényhez vezesse, bizonyosak lehetünk abban, hogy a jellemére alapozott vallás hatásai, mely vallás megáll a racionalista kritika legvégső vallásellenessége előtt is, megőrzik értéküket, s noha ezek nélkülözhetik a közvetlen bizonyítékot más hiedelmekhez képest, melyek jobb bizonyítékokkal rendelkeznek, a moralitásuk nagyobb igazsága és helyessége több, mint ennek a hiánynak a kompenzálása.”

Itt van tehát a 19. század racionalistáinak elképzelése, akik tagadva a saját szellemüket, ábrázolják azt, akit az emberiség századokon át a világ Megváltójának ismert. Hallgassunk meg most egy másik hangot, a nemzetközi szellem hangját, Heinrich Heinét, aki a következőket mondja:

„Krisztus az Isten, akit legjobban szeretek, nem azért, mert az öröksége folytán Isten, akinek Atyja volt az Isten, ki mérhetetlen időktől fogva uralkodik a világegyetemen, hanem, mert nem szerette az előkelő, szertartásos külsőségeket, bár a mennyek fejedelme volt; szeretem Őt, mert nem volt arisztokratikus Isten, nem volt páncélos lovag, hanem a nép alázatos Istene, a városok istene, a jó polgárság istene. Bizony, ha Krisztus nem lett volna Isten, annak választanám, és sokkal inkább hallgatnék Őrá, a választásom Istenére, mint egy önjelölt, abszolút Istenre...” „Mindaddig, amíg a vallások nem rivalizáltak egymással, és inkább üldözték, mint követték őket, gyönyörűek és méltóságteljesek voltak, lelkesedést, áldozatot, mártírokat és pálmáragakat látunk bennük. Milyen gyönyörű, szent és szerethető, milyen mennyeien édes volt az első századok kereszténysége, ahogy az isteni alapítójához hasonlóvá akart válni az Ő szenvedésének hősiességében – fennmaradt egy mennyei Isten gyönyörű legendája, aki kedves ifjú

alakjában vándorol Palesztina pálmái alatt, hirdetve a szeretetet és kinyilatkoztatva a szabadság és egyenlőség tanítását –, melynek értelmét felismerte a legnagyobb gondolkodók néme-lyike, s amely hatást gyakorolt korunkban a francia evangélium révén” (ti. a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség révén).

Igy hangzik Heine hitvallása Azzal kapcsolatban, akit az emberiség századokon át a világ Megváltójának tekintett, mint imádatra méltót, mert mi magunk választottuk Őt, a magunk demokratikus módján, még ha Ő nem is volt ebben a fennkölt helyzetben, és mivel Ő ugyanazt az evangéliumot hirdette, mint a későbbiek, a 18. század végén. Ezért Ő alkalmas volt, hogy olyan nagy legyen, mint azok, akik megértették ezt az evangéliumot.

Nézzünk egy másik 19. századi gondolkodót. Önök tudják, hogy én nagyra értékelem Eduard von Hartmannt. Most csupán azokat említem, akiket értékelek, hogy megmutassam a módot, ahogyan kifejeződött a 19. század gondolkodása Krisztus Jézusról.

„Látjuk,” mondja Eduard von Hartmann, a filozófus, „*hogy Jézus szellemi képességei nem értek volna el olyan jó eredményeket a megnyerő és szerethető személyiségének varázsa nélkül. Ez a személyiség rendelkezett egy szokatlan szónoki erővel, de az Ő nyugodt méltósága és személyes érzékenysége volt rendkívüli hatással a követőire, nem csak a férfiakra, hanem a nőkre is, akik követői nagy részét alkották, vegyesen, prostituáltakkal (Lk 7,37), előkelő férjes asszonyokkal (Lk 8,3), és minden rendű és rangú leányokkal. Ezek főként különc figurák voltak, epilepsziások, lelki betegek, vagy örültek, akik hitték, hogy Ő meggyógyítja őket. Jól ismert tény, hogy az ilyen nők nagyon hajlanak arra, hogy kivetítsék vagy megszemélyesítsék a vallási érzelmeiket és lelkesedésüket egy jó fellépésű férfiban, akit rajongással vesznek körül. Semmi sem nyilvánvalóbb, mint hogy ezek a nők ilyenek voltak, s hogy ha nem is voltak tudatában Jézus messiási mivolta eszméjének, ezt mégis olyannyira táplálta az imádatuk, hogy mély gyökeret vert. A modern pszichológiai és pszichiátriai vélemény szerint egy egészséges vallási érzés nem fejlődhet ki egy ilyen egészségtelen talajon, és ma azt tanácsolnánk bármely vallási reformernek vagy prófétának, hogy amennyire csak lehetséges, szabadítsa meg követőit az ilyen elemektől, különben a végén kompromittálják mind őt, mind a misszióját.*”

Még egy másik hangot szeretnék felidézni, az egyik fő személyiség hangját a regényírás területén, amely széleskörű és erőteljes befolyást gyakorolt az ún. „művelt” közönség ítéletére a 19. század utolsó harmadában. Paul Heyse könyvében, *Die Kinder der Welt* (A világ gyermekei), a könyv egyik szereplőjének, Leának a naplójából olvashatunk. Ez Krisztus Jézus egyfajta kritikáját tartalmazza, és azok, akik jól ismerik a világot, felismerhetik Lea nézetében azt, ami általános volt számosaknál a 19. században. Paul Heysenél ezt írja Lea: „*Tegnapelőtt abba-hagytam a naplóírást, mert késztetést éreztem, hogy újra az Újszövetséget olvassam. Régóta nem nyitottam ki az Újszövetséget; rég volt, mikor a fenyegető, baljós és érthetetlen szavai eltávolították a szívemtől. Most, hogy már elmúlt ez a gyerekes félelem, és meghallhattam a családhatatlan és mindentudó szellem hangját, mivel megláttam benne az emberiség egyik legneme-sebb és legcsodálatosabb alakjának történetét, sok mindent találtam benne, ami felüdített és vigasztalt.*” „*De a komorsága ismét letaglózott. Mi más lenne felszabadítóbb, nagyszerűbb és vigasztalóbb, mint a világ szépsége, jósága és fensége felett érzett öröm? Azonban ezt a könyvet (Újszövetséget) olvasva a várakozás és remény félhomályában lebegünk, sosem teljesedik ki az örökkévalóság, ami csupán akkor derül fel, ha elérkezik halálunk órája; az öröm teljes dicső-sége sosem ragyog, nincs vidámság, nincs nevetés, az evilági öröm hiúság – így a jövőbe irá-nyítanak bennünket, ami a jelent értéktelenné teszi, és a tiszta és kedves gondolatokba merülé-sünk legmagasabb földi öröme is felébreszti a gyanút, hogy csak azok léphetnek a mennybe, akik a szellem szegényei. Ilyen vagyok, de ez boldogtalanná tesz, ugyanakkor, ha áttörhetnék ezen a korláton, többé nem lennék az, aki vagyok, így az üdvösségem és kegyelmi állapotom*

nem bizonyos, mert ami felemelhetne, nincs többé. És akkor ez a kedves, istenszerű ember, aki az egész emberi fajt képviseli, elhagyja saját népét, egy oly különös keménységgel, hogy hontalanná válik – ennek így kellett lennie, de ez megdermeszti az érzéseim. Ellenben minden nagyság, amit korábban szerettem, akkor is, ha méltóság övezte, boldogítóan és könnyen kapcsolódott a lényemmel, az emberi kívánság kötelei által.”

Itt láthatják, hogy az Újszövetséget úgy állítják be, mint aminek kielégülést kellene nyújtania a 19. század egy jellegzetes személye számára. Így a regény szereplője azt mondja, hogy minden nagyság, amit korábban szeretett, akkor is, ha méltóság áradt belőle, boldogítóan és kényelmesen kapcsolódott a lényével, az emberi kívánság kötelei által. Mivel az Újszövetség egy olyan erőt tartalmaz, amit nem lehet leírni ezekkel a fogalmakkal, ezért az evangélium nem elégíti ki a 19. századi személy igényeit.

„Amikor olvasom Goethe leveleit, vagy Schiller szűkös családi életéről, Lutherről és követőiről, és az összes régiokról, egészen Szókratészig és házsártos feleségéig – érzem az anyaföld lélegzetét, melyből a szellemünk magva kihajtott, amely táplál és felemel engem is, a sokkal kisebbet.” Lea így kerül közel az inkább olyan karakterekhez, mint Xanthippe, mintsem az Újszövetség alakjaihoz, és a 19. században ez volt a véleménye az emberek ezreinek. *„De ez a kép egy elhagyatott világról megriaszt és eltávolít engem, és képtelen vagyok elfogadni bármely hitnek, hogy mindent Isten irányít.”*

Helyes-e tehát, kedves barátaim, hogy ezekben a komoly időkben megkérdezzük, milyen a mai emberek valódi lelki magatartása a gyertyákkal kapcsolatban, melyeket Karácsonykor meggyújtanak? Mert a lelki magatartás az olyan hangok összessége, melyeket az imént megvizsgáltunk, és ez százszorosán és ezerszeresen megsokszorozódik. Ezért nem helyes a komoly időkben figyelmen kívül hagyni és félretenni azokat a dolgokat, melyeket a földi fejlődés legnagyobb misztériumáról mondtak. Sokkal inkább meg kell ma kérdezni, hogy a számos keresztény felekezet és szekta hivatalos képviselői mit tesznek egy jelenség megállítása érdekében, ami az embereket eltéríti egy bensőleg igaz és valódi hittől, melynek tárgya a karácsonyi időszak fényei mögött rejlik? Ünnepelhet-e az emberiség hazugságokkal, melyeken a legjobb gondolkodók fenti véleményei is alapulnak, ahelyett, hogy a Karácsonyi Misztériumot egy olyan impulzusnak tekintsék, mely a kozmoszból érkezik, hogy egyesítse magát a földi fejlődéssel? Mire törekedtek a napkeleti bölcsek, amikor a bölcsesség, az erény és a halhatatlanság isteni ajándékait hozták a Jászolhoz, azután, hogy a jelet látták az égen december 24. és 25. között, az időszámításunk első évében? Mit akartak ezek a keletről jött emberek? Azt akarták ezzel a cselekedetükkel, hogy közvetlen történeti bizonyítékot nyújtsanak arra, amit megértettek, hogy ettől az időtől kezdve azok az erők, melyek eddig a kozmoszból a földre sugároztak, többé nem érhetők el az ember számára a régi módon – vagyis az égre való feltekintés által, a csillagok konstellációinak tanulmányozása által. Meg akarták mutatni, hogy az embernek mostantól a történeti fejlődés eseményeire kell fordítania a figyelmét, a társadalmi fejlődésre, magának az emberiségnek a magatartására és hozzáállására. Meg akarták mutatni, hogy Krisztus alászállt a mennyi világokból, ahol a Nap a Szűz jegyében ragyog, egy világból, melyből a csillag-együttállások valamennyi ereje származik, melyek lehetővé teszik, hogy a mikrokozmosz a makrokozmosz hasonmása legyen. Meg akarták mutatni, hogy ez a szellemiség most közvetlenül belépett a földi fejlődésbe, és a földi fejlődést ettől kezdve csupán a belső bölcsességgel lehet megérteni, ahogy korábban a csillag-együttállásokat megértették. Ez volt az, amit a mágusok meg akartak mutatni, és erre a tényre kell ráébrednie a mai emberiségnek.

A mai emberek hajlanak arra, hogy a történelmet úgy tekintsék, mintha a korábbiak változatlanul a későbbiek okai lennének, mintha az 1914-től 1917-ig terjedő események megérté-

séhez egyszerűen csak vissza kellene mennünk 1913-ra, 1912-re, 1911-re, és így tovább; a történeti eseményeket úgy tekintik, mint a természeti fejlődést, melyben az erőtől a hatásig jutunk, és a hatásban megtaláljuk az okot. Ebből a gondolkodásmódból származik az a „fable convenu”, szokásos mese, amit történelemnek nevezünk, mellyel be van oltva a mai fiatalság, a maga kárára.

Az igaz kereszténység, amely tiszteletteljesen és őszintén tekint a Karácsony és a Húsvét misztériumaira, élesen fel kell emelje a szavát a világtörténelemnek e természettudományos karikatúrája ellen. A kereszténység kozmikus misztériumokat hozott összefüggésbe az év folyamataival; december 24. és 25.-én ünnepli az 1. év eredeti konstellációjának emlékeztétét, a Nap megjelenését a Szűz csillagképben; ezen a napon ünnepeljük minden évben a Karácsonyt. A Húsvéti ünnepet is megüljük minden évben egy bizonyos égi konstellációnak megfelelően, a tavaszi napéjegyenlőség utáni első teliholdat követő vasárnapon, noha a jelenkor materialisztikus szemlélete nem sokat törődik ezzel a megközelítéssel.

Azok számára, akik tiszteletteljesen és őszintén akarják a gondolataikat harmonizálni a Golgotai Misztériummal, a Karácsony és a Húsvét közötti időszak mintegy Krisztus 33 éves földi életének képe. A Golgotai Misztériumot megelőzően, mellyel együtt értem a Karácsony misztériumát, a mágusok az eget tanulmányozták, amikor az emberi fejlődés titkait, vagy más titokzatos eseményt akartak kikutatni. Tanulmányozták a konstellációkat, és az égitestek viszonylagos helyzete megnyilatkoztatta számukra a földi események természetét. De abban a pillanatban, amikor felismerték azt a fontos eseményt, ami a földön történt a jel alatt, melyet a Nap-Szűz összefüggésben láttak december 24. és 25.-én, azt mondták: „Mostantól fogva az égi konstellációk magukban a földi, emberi viszonylatokban közvetlenül nyilatkoznak meg.”

Észlelhetők a csillag-konstellációk az emberi viszonylatokban? Kedves barátaim, most ezt az észlelést követeli meg tőlünk a fejlődés, az olvasás képességét abban, ami megnyilatkozik a csodálatos kulcs révén, melyet a keresztény évkör misztériumai adnak nekünk, melyek más népek és korok évszámításának minden misztériuma számára is vezérfonalat jelentenek. A Karácsony és Húsvét közötti időtávolságot 33 évnek tekinthetjük. Ez a kulcs. Mit jelent ez? Azt, hogy az idén (1917) megünnepelt Karácsony a 33 év múlva következő Húsvéthoz tartozik, míg az idei Húsvét az 1884. évi Karácsonyhoz. 1884-ben az emberiség olyan Karácsonyt ünnepelt, mely valójában az idei (1917) Húsvéthoz tartozik, és az idei Karácsony nem a következő tavaszi Húsvéthoz tartozik, hanem a 33 évvel későbbihez (1950). Ez a periódus – a 33 év – egy emberöltő, így egy teljes nemzedéknyi idő telik el a Karácsony és a Húsvét ünnepei között, ami kapcsolatban van ezekkel. Ez a kulcs, kedves barátaim, az új asztrológia olvasásához, melyben a figyelem a csillagokra irányul, melyek magán az emberiség történeti fejlődésén belül ragyognak.

Hogyan gyakoroljuk ezt az új asztrológiát? Úgy, hogy a Karácsony ünnepét arra használjuk, hogy felismerjük az eseményeket, melyek hozzátétőlegesen a jelenben történnek (csupán hozzátétőlegesen beszélhetünk ezekről a dolgokról), utalva a történeti kapcsolataikra, olymódon, hogy képesek vagyunk észlelni a születésüket vagy kezdetüket a 33 évvel ezelőtti eseményekben, és a mai eseményekben is azoknak a születését vagy kezdetét lássuk, melyek a gyümölcsöket a következő 33 év folyamán hozzák meg. A személyes karma irányítja az egyéni életünket. Ezen a területen mindenki felelős önmagáért; itt el kell viselni, bármi rejlik az ember karmájában, és meg kell várni egy közvetlen karmikus kapcsolatot a múlt eseményei és a későbbi következményeik között.

De hogyan állnak a dolgok a történeti összefüggésekkel? A történeti kapcsolatok a jelenkorban olyan természetűek, hogy nem észlelhetünk és nem érthetünk meg semmilyen eseményt, ami ma történik, kivéve, ha visszavezetjük a megfelelő Karácsony-évnek idejére, azaz jelenleg

1884-re. Így 1914-gyel kapcsolatban 1881-re kell visszatekintnünk. A korábbi nemzedékek minden cselekedetének, a tevékenységükkel együtt jelentkező minden impulzusuknak, mely beleárad a történeti fejlődés áramlatába, van egy 33 éves életciklusa. Azután jön a húsvéti idejük, a feltámadás ideje. Mikor volt elültetve annak magva, aminek húsvéti idejét 1914-ben és utána tapasztaltuk? 33 évvel korábban.

Azok a kapcsolódások, melyek egy 33 éves intervallumra esnek, lényegesek a történeti fejlődés időritmusainak megértéséhez, és el kell jönnie, hogy az emberek a Karácsony előestéjével kezdődő szent időben azt mondják maguknak: „Amit most teszek, az folytatja működését, de csak 33 év múlva fog kibontakozni külső tényként vagy tettként (nem személyes, hanem történeti értelemben). Ezenkívül megérthetem, hogy mi történik most a külső világ eseményeiben, ha visszatekintek a 33 évre, ami szükséges volt a jelen események bekövetkezéséhez.”

Amikor az 1880-as évek elején a mohamedán próféta, Mahdi felkelése az angol uralmat eredményezte Egyiptomban, amikor nagyjából ugyanekkor háború tört ki francia befolyásra Indokínáért az európai ellenőrzési szférák miatt, amikor a Kongói Konferenciát tartották, és más, hasonló természetű események zajlottak – mindez, kedves barátaim, most érte le a 33 éves beteljesülését¹⁴⁴. Az egykor elvetett magvak kikeltek a mai eseményekben. Korábban azt kellett volna kérdezni: mit tartogatnak az év karácsonyi eseményei a húsvéti beteljesülés számára 33 évvel később? Mert, kedves barátaim, a történeti fejlődésben minden dolog átalakul 33 év múlva, mintha sírból támadna fel, egy erőhatás révén, ami kapcsolatban van minden megváltás legszentebbjével: a Golgotai Misztériummal.

¹⁴⁴ Ami a történelmi „szimptomatológiát”, a történelem szövetének „egy sima, egy fordított” mintázatát illeti, az 1880-as évek elején a nagyhatalmak afrikai és ázsiai gyarmatosítási „láza” volt a világ-események egyik fő vonása, és lényegében ehhez kapcsolódik egy 4 x 33 éves ciklus egészen 2014-ig, szinte töretlenül jelentős évekként: $1882 + 33 = 1915/16$ „béketapogatózások” kezdete + $33 = 1948$, EU, ENSZ, NATO kezdetei + $33 = 1981$, Reagan-Wojtila „szent szövetség” Kelet-Európa „felszabadítására”, és közben az amerikaiak orosz-afgán proxy-háborúja + $33 = 2014$, kijeji puccs, a szlávság és Kelet-Európa megosztása, egy újabb világháború réme a „demokrácia” nyugati terjesztésének szlogenébe csomagolt önző érdekek miatt (vö. Imran Hoszein sejk, *Writing on the wall*, 2014, a neten). Ezek az események nyilván nem egy „tisztán krisztusi” impulzus megvalósulásai, hanem kiegyenlítődések, általában külső, hatalmi túlsúllyal, mivel a szellemi impulzusok keverednek az emberekben, akik nincsenek tudatában a fejlődés valódi irányának, vagy a maguk csoport-egoisztikus céljait követik. A helyes irány, az Igazság és Szeretet impulzusa, a világkarma *másik*, krisztusi fő vonása lett, mely a 20. századtól egyre inkább „michaeli”, egyetemes jelleget ölt, a korszellemnek megfelelően, és lényegében a steineri „hármasság tagozódás” megértését igényli, túl a „jobb-bal”, nemzeti-nemzetközi társadalmi megosztottságokon, hiszen immár az „1% és a 99%” közös útkereséséről kellene beszélnünk, a „globális faluban” (ld. „zwei mächte”, GA 178, 1917. nov. 25, és ehhez a Naplójegyzetek, *Országépítő*, 2003/2, p. 60; a kb. 2160 éves precessziós korszakolásról a függelékben, a Szlav-Ázsiai/Vízöntő-, vagy Filadelfia-korszak a következő, azután „esedékes” egy Amerikai/Bak-, vagy Laodicea-korszak, és az „arkangyali” korszakvezetésekről Trithemius: *De septem secundeis*, 1515, ford. Z.T.Cs., 2015. Vö. R. Powell: *A zodiákus története*, Bp., 2011, p. 142, i.sz. 220, a Kos-korszak csillagászati vége, és tőlem a kulminációs vagy zenit időszakok kiemelése, *Mikes Intl.* 2012/4, p. 71, ill. i.sz. 215-ről T. Boardman: *The Millennium in the Light of Anthroposophy*, 1999, valamint GA 323/6., a platóni Nagy Évről, in Z.T.Cs.: *Krónikai ősnévsorunk*, mint „Hadak útja”, Függelék IV., *Acta HHT*, Zürich, 2021; ld. még az „idők előretudásáról”, Mt 24,6, Jn 15,15, 16,12-13). Érdekesekek a 2022 előtti 33 évek is: 1989-1956, ill. az 1933-1966-1999/2000-2033 évek, melyekben elkezdődött Krisztus *étertesti* újramegjelenése, a „Parousia”, lelki síkon (Mt 24,27, ApCsel 1,11, JnJel 22,4), de megnövekedik közben az ellenerők hatása is.

Azonban nem elég érzelegni a Golgotai Misztériummal kapcsolatban. A Golgotai Misztérium megértése a bölcsesség legmagasabb erőit igényli, amire az ember csak képes. A legmélyebb erőkkkel kell tapasztalni, ami felrázhatja az emberi lelket. Amikor az ember a mélységeit kutatja a bölcsesség által felgyújtott fénynek, amikor nem pusztán beszél a szeretetről, hanem lángra gyúlik azáltal, hogy a lelke egyesül a kozmikus lélekkel, amely keresztül áramlik és lüktet ezen az időbeli fordulóponton, csupán ekkor szerzi meg a betekintést és megértést a létezés titkaival kapcsolatban. A régi időkben a bölcsek, akikhez tanácsért fordultak az emberi ügyekben, a csillagokat kérdezték, és a csillagok válaszoltak; ma pedig azoknak, akik bölcsen akarnak cselekedni az emberiség társadalmi életének vezetésében, a történeti fejlődés folyamatában kell figyelemmel lenniük a csillagokra. Éppúgy, ahogy kiszámoljuk az égitestek ciklikus körforgásait, úgy kell megtanulnunk kiszámolni a történeti események ciklikus körforgásait a történelem igazi tudományának segítségével. A történelmi idő-ciklusok mérhetők az intervallummal, ami Karácsonytól Húsvétig terjed 33 éven át, és ezeknek az idő-ciklusoknak a szellemei szabályozzák azt az elemet, melyben az emberi lélek él és hullámszik, amennyiben nem pusztán személyes lény, hanem része a történeti fejlődés szövege színe-visszájának.

Amikor elmélyülünk a Karácsony misztériumában, ezt leghatékonyabban úgy tehetjük, ha megszerezzük azoknak az élet-titkoknak a megismerését, melyeknek ebben a korban kell megnyilatkoznia, hogy gazdagítsák a keresztény hagyomány áramlatát a Golgotai Misztériummal kapcsolatban, és a Karácsony misztériumának jelentését. Krisztus ezekkel a szavakkal szólt az emberiséghez: „Veletem vagyok a világ végezetéig.”¹⁴⁵ Azonban azok, akik ma az Ő tanítványainak nevezik magukat, gyakran azt mondják: „Noha a szellemi világból érkező kinyilatkoztatások bizonyosan itt voltak, amikor Jézus Krisztus a földön élt, de mostanra megszűntek, és istenkáromlást követnek el mindazok, akik azt állítják, hogy a szellemi világ csodálatos kinyilatkoztatásai ma is tapasztalhatók”. Így a hivatalos kereszténység számos tekintetben tényleges akadályozója lett a kereszténység további fejlődésének.

Mi maradt meg ebben a helyzetben? A szent szimbólumok, a legszentebbek egyike, melyet a Karácsony misztériuma ábrázol – ezek önmagukban fenntartják az eleven tiltakozást az igaz kereszténység elnyomása ellen, amit oly gyakran elkövetnek a hivatalos egyházak.

A szellemtudomány, melyet az antropológia révén kifejezésre juttatunk, arra törekszik, egyebek között, hogy megmutassa a Golgotai Misztérium és a Karácsony misztériumának nagy jelentőségét. Feladatai közé tartozik, hogy tanúságot tegyen arról, ami értelmet ad a földnek, és jelentőséget az emberi életnek. Mióta a karácsonyfa, amely csupán néhány száz éves hagyományra tekint vissza, a Karácsony jelképe lett, azoknak, akik a karácsonyfa alatt állnak, kedves barátaim, fel kell tennie maguknak a kérdést: „Igaz-e számunkra a mondás, melyet a történelem tanúsága a karácsonyfa fölé írt: „Fogantatott a Szentlélektől, és született Szűz Máriától”? Ennek az igazságnak a befogadása szellemi megismerést igényel. Nincs olyan természettudós, aki választ adhatna a szűzen születés és a feltámadás kérdéseire; ellenkezőleg, minden tudósunk tagadnia kell mindkét eseményt. Ezeket az eseményeket csak akkor érthetjük meg, amikor a létezés magasabb síkjáról szemléljük őket, melyben sem születés, sem halál nem játszik lényeges szerepet, melyek a fizikai világban jelennek meg. Épp úgy, ahogy Krisztus Jézus átment a halálon oly módon, hogy a halált illúzióvá tette és a feltámadást valósággá – ez a Húsvét misztériumának lényege –, Krisztus Jézus ugyanúgy átment a születésen is oly módon, hogy a születést illúzióvá változtatta, és a szellemi világon belüli „átalakulást” valósággá, mert a szellemi világban nincs sem születés, sem halál, csupán állapotváltozások, csupán metamorfózisok.

¹⁴⁵ Mt. 28,20.

Amikor az emberiség alkalmassá válik, hogy feltekintsen arra a világra, melyben mind a születés, mind a halál elvesztik fizikai jelentőségüket, a Karácsony és a Húsvét ünnepe visszakapják igazi jelentőségüket és szentségüket.

Akkor, és csakis akkor, kedves barátaim, a szívünk és lelkünk a belső melegség hangulatával telik meg, mely által megerősödve képesek leszünk ismét beszélni a kicsinyeinknek, még a legkisebb gyermekkorukban is, arról a Gyermekről, aki a Jászolban feküdt, és a három bölcsről, akik a bölcsesség, az erény és a hallhatatlanság ajándékait hozták neki. Képesnek kell lennünk beszélni ezekről a dolgokról a gyerekeknek, mert amit mondunk nekik a Karácsony misztériumáról, azt ünneplik majd Húsvétkor, az jelenik meg újra az életükben, amikor átértékelték a 33. évüket. Mert a történeti fejlődésben az emberiség kötelezettségei olyanok, hogy az egyik nemzedék csak a karácsonyi impulzus erőit fejezheti ki, melyeket a következő nemzedék húsvéti impulzusként tapasztal. Ha ezt tudatossá tesszük magunkban, kedves barátaim, akkor az egyik nemzedék az őt követőre így fog gondolni: „A Karácsony csillagával azt tanítom neked, hogy befogadd a lelkedbe, ami Húsvét csillagaként fog felkelni 33 év múlva”. Ha tudatossá tesszük ezt a kapcsolatot a jelenlegi nemzedék és a következő között, mindegyikünk azt mondhatja: „Befogadtam egy működő impulzust, amely messze kiterjed a naptáron túl, mert a Karácsony és a Húsvét periódusa között nem pusztán az ünnepek közötti hetek telnek el, hanem valóban egy 33 éves periódus; ez egy impulzus valódi ciklusa, melyet elültethetek egy gyermek lelkében, mint karácsonyi impulzust, és ez 33 év múlva fog felébredni, mint húsvéti impulzus.”

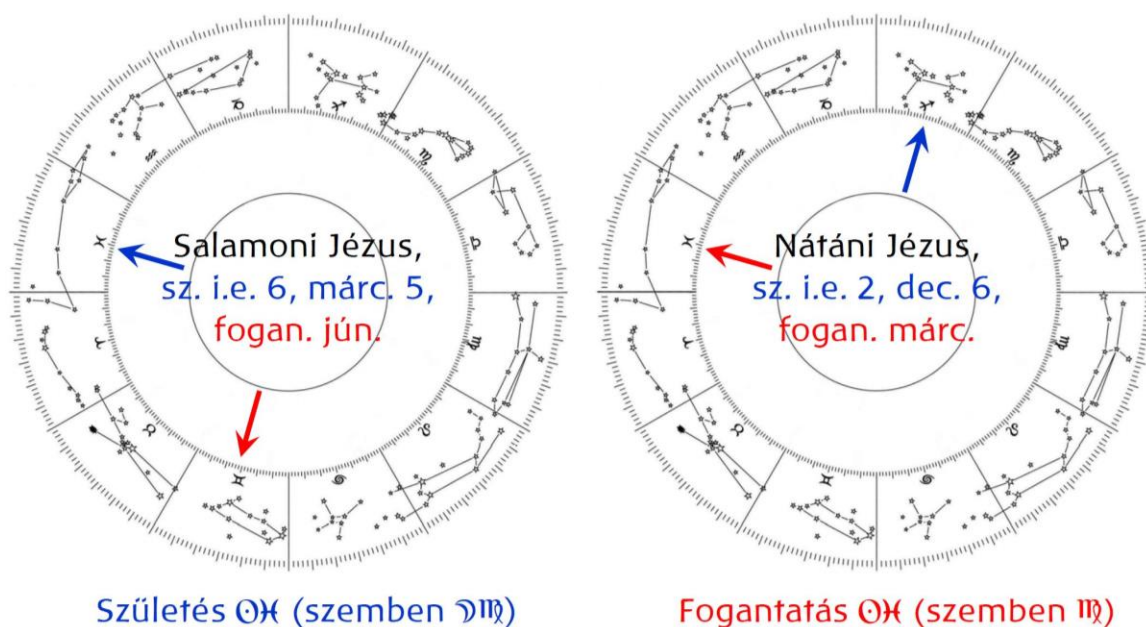
Ezeknek a dolgoknak, kedves barátaim, nem pusztán az elméleti tudásra vonatkozó hiúságot kell felébresztenie; ezek csak akkor válnak értékessé, ha gyakorlati tettekben fejeződnek ki, amikor a lelkünk olyannyira megtelik bizonyossággal velük kapcsolatban, hogy nem tehetünk mást, mint ennek fényében megcselekedjük őket. Csupán ekkor telik meg a lélek szeretettel a Nagy Lény iránt, Akiért a tettek, ennek fényében, megtörténnek; akkor ez a szeretet egy konkrét dologgá válik, megtelik kozmikus melegséggel, és teljesen különbözik attól a szentimentális ömlengéstől, amit ma minden ajakról hallunk, de ami ezekben a katasztrofális időkben az emberek közötti gyűlölködés némely nagy impulzusához vezetett. Azoknak, akik oly régóta beszéltek szeretetről, nincs többé joguk erről beszélni, amikor ez átfordul gyűlöletté; az ilyen személyeknek inkább meg kellene kérdezniük magukat: „Mennyiben tagadtuk meg a szeretetről, a karácsonyi szeretetről való beszédünket a gyűlölködés tetteivel?” Az emberiségnek azonban azt is ki kell mondania: „Amit keresnünk kell a szellemi világban, hogy megtaláljuk azt, ami elveszett, az a szeretet, mely irányít és melegséggel éltet minden lényt, de csupán akkor válik igazgá, ha az élet alapvető megértéséből ered.”

Szeretni a másikat annyi, mint megérteni őt; a szeretet nem azt jelenti, hogy valakinek a szíve tele van egoisztikus melegséggel, mely túlrad a szentimentális beszédekben; szeretni azt jelenti, hogy megértünk egy lényt, akiért cselekednünk kell, nem pusztán az intellektussal megértve őt, hanem a legbensőbb lényünkkel, megérteni az emberi lényünk egész természetével és lényegével.

Egy ilyen szeretet, mely a legmélyebb szellemi megértésből ered, képes megtalálni a helyét az emberi életben, amely vágyik és törekszik rá, hogy ápoljon egy ilyen szeretetet, ami még ezekben a nehéz időkben is lehetséges annak, aki kész újra a mágusok útját járni a Jászolhoz. Ekkor azt mondhatja önmagának: „Éppúgy, ahogy a napkeleti bölcsök keresték az utat, a szeretet útját a Jászolhoz, úgy magam is keresem az utat, ami a tekintetem felemeli a fényhez, melyben az emberi szeretet igaz tettei lehetővé válnak. Éppúgy, ahogy a mágusok feladták a hitüket a csillagos ég mindenhatóságában, hozzáteve a csillagbölcsességükhöz ennek a tudásnak a feláldozását, egyesítve a halhatatlansággal, mely Karácsony éjjelén megjelent a Krisztus-gyermekkel, úgy kell az emberiségnek ezekben a kései időkben felajánlania a legmélyebb lelki impulzusokat, mint áldozatokat annak a Lénynek, Akinek évenkénti szimbóluma a Karácsony ünnepe. Ha ezzel a tudattal telik meg a lélek, a Karácsony ünnepét ismét igaz és őszinte módon fogja ünnepelni az emberiség. Ez az

ünnep ekkor kifejezheti, nem a tagadást, hanem annak a lénynek a megismerését, akiért a karácsonyi gyertyák ragyognak.

A két Jézus-gyermek horoszkópjának egyes „átfedései” (R. Powell nyomán Z.T.Cs.)

Függelék

Robert Powell:

A napkeleti mágusok csillaga¹⁴⁶

A napkeleti mágusok (gör. *magoi apo anatolon*, lat. *Magi ab oriente*, Mt. 2,1) csillagismeretének hátterét a babiloni asztrológiában és asztronómiában találhatjuk meg. Már a német csillagász, Johannes Kepler megkísérelte azonosítani, mi volt a mágusok csillaga, mit láttak a mágusok az égbolton Jézus születésekor? Kepler arra a következtetésre jutott, hogy a mágusok csillaga a Jupiter és a Szaturnusz háromszoros együttállásával kapcsolatos, ami a Halak jegyében zajlott i.e. 7-ben. E két planéta háromszor találkozott i.e. 7-ben. Kepler kiszámította, hogy e két bolygóhoz csatlakozott a Mars, és így három planéta, a Mars, Jupiter és a Szaturnusz voltak közel egymáshoz i.e. 6. márciusában, és Kepler ezt az adatot jelölte meg Jézus születési dátumaként *De Stelle Nova* című könyvében (1606). Keplert e három planéta Jézus születésekor való együttállása inspirálta, amikor 1604.

¹⁴⁶ Fordította: Z. Tóth Csaba.

Forrás: Robert Powell: *The Star of the Magi, Horoscopes of the Birth of Jesus*, www.astrographia.org.

október 17.-én látta, hogy ez a három planéta nagyon közel áll egymáshoz a Skorpióban (sziderikus/precessziós számítás szerint), együtt egy új, ragyogó csillaggal (egy asztronovával) az Ophiuchus, a Kígyótartó csillagképéből. Szilárdan hitte, hogy ennek valami hasonló, rendkívüli, égi jelnek kell lennie, mint ami a három mágus számára megnyilatkozott Jézus születése táján.

Ha követjük Kepler számításait Jézus i.e. 6. márciusi születésével kapcsolatban, azonosíthatjuk a születés napját, eseményét. Mint említettem a könyveimben, a telihold a Szűzben volt i.e. 6. márc. 5.-én. A telihold a Szűz jegy közepén a születést jelöli. Erre az eseményre tekintett a három mágus az égbolton, és látták a ragyogó teliholdat a Szűz jegyében. A Szűz csillagkép egyik oldalán látták a búzakalász által szimbolizált kenyeret, a másik oldalán pedig a bort szimbolizáló szőlőfürtöt. Ahogy megfigyelték a holdkorongot, látták a Gyermek sugárzó lelkét, amint leszáll hozzájuk, lejön a földre. Ez volt az a nagy látomás, ami arra vezette őket, hogy megtudják, hol született Jézus ezen az éjjelen. És azt is tudták a babiloni hagyomány alapján, hogy Nagy Kúrosz, perzsa király azért szabadította meg Izrael népét, hogy visszatérhessenek és újjáépítsék a Templomot Jeruzsálemben.

A mágusok úgy hitték, hogy Jézusnak Jeruzsálemben kell megszületnie. Ezért felkészültek, hogy itt keressék az újszülött királyt. Mint tudjuk, tévedésből Heródes királyhoz mentek, és őt kérdezték, hogy hol találják az újszülött királyt. Ez vezetett a betlehemi gyermekgyilkossághoz. Figyelemreméltó, hogy egy babiloni ásatáson találtak egy táblát, amely mutatja, hogy a babiloni papság valóban kiszámította ezt a napot, i.e. 6. március 5.-ét. Aznap egész nap tartott a Mars-Jupiter együttállás. És ők előre kiszámították a Mars és a Jupiter találkozását i.e. 6. márc. 5.-re. Ez volt a kiszámítható oldala annak, amit a mágusok tapasztaltak a bensőséges látomásukban, a csillagos égbolt szellemi észlelésén keresztül (ld. a mágusok horoszkópját Jézus születésére, mely a Máté evangéliumban szerepel).

Mivel a három mágus a babiloni csillagbölcsesség áramlatából jött, ezért a babiloni sziderikus zodiákust használták (ld. PhD-értekezésem, *History of the Zodiac*, A zodiákus története, 2007, magyarul 2011), amely azonos a szinétikus tavaszponton (SVP) alapuló zodiákussal (ld. Cyril Fagan, Donald Bradley, Garth Allen). Ezért a mágusok csillagának horoszkópját a sziderikus zodiákus alapján rajzolták fel, amely a teliholdat a sziderikus Szűz-jegy közepén mutatja, ahogy fentebb leírtuk. Mindazonáltal valamit nem láthattak, és ez a telihold együttállása a Plutóval, ami a gyermeket fenyegető veszély jele, utalva Heródes parancsára, hogy öljenek meg minden gyermeket Betlehemben 2 éves kor alatt. Szerencsére Józsefet és Máriát figyelmeztette a három mágus, és Egyiptomba menekültek, hogy elkerüljék a vérengzést.

Sok más érdekes vonatkozása van a mágusok horoszkópjának, az egyik, hogy a nap a sziderikus Halak közepén foglal helyet, amely jegyet nemcsak Jézushoz, hanem az egész kereszténységhez is társítják. A „Jézus a Hal” megjelölés, amelyet később (AD 3. századtól) az alexandriai keresztények kezdtek használni, ebben a kozmológiai-asztrológiai értelemben igaz (ld. alább). Másfelől a Mars-Jupiter együttállás a sziderikus Kos elején a hatalmas erőt jelzi (a Mars domiciliuma, saját háza a Kos) a bölcsesség szolgálatában (Jupiter), ami Jézus Krisztus nagyhatású tanításainak jelölője.

Irodalom:

Robert Powell: *Chronicle of the Living Christ: Foundations of Cosmic Christianity* (1996)

— : *The Star of the Magi and the Life of Christ: Christian Hermetic Astrology* (1998, új kiadás 2009)

Jézus születésének horoszkópja

A Kos-korszak 2160 évig tartott, nagyjából i.e. 1946-tól AD 215-ig. Ennek végefelé történt meg Krisztus testetöltése. Krisztus megtestesülését a Kos korszakában a mágusok hagyománya készítette elő, melyet Zoroaster alapított Babilonban i.e. 6. században. A három mágus ennek a hagyománynak a beteljesítője volt, amint részletesen leírtam a *Keresztény hermetikus asztrológia* című könyvemben. Ez Krisztus megtestesülésének egyik aspektusa. A másik nyilvánvalóan az, amit Izrael népe készített elő. Krisztus megtestesülése a földön a Kos-korszakban történt meg, és Keresztelő János ezekkel a szavakkal ad hírt róla: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Ján. 1,29). A Bárány, akit feláldoztak az emberiségért, a Kos jegyére vonatkozik. Ez a mélyebb jelentősége annak, hogy Krisztus a Kos-korszakban jött el.

Ugyanakkor Krisztus az életével, tevékenységével és tanításaival előkészítette az utat a Halak közelgő korszakába. Krisztus idején a tavaszpont a Kos 2° 30'-nél állt, ami a tavaszpont hátráló mozgásának megfelelően a korszak végének felel meg, az átmenetnek a Halak korszakába. Ebben az összefüggésben jelentős, hogy Krisztus első tanítványait halászok közül hívja el. De vannak további jelzések a Halak jövődő korszakára. Például a Halak-korszak kezdetén, AD 215 körül, a katakombákban a hal volt Krisztus szimbóluma, akit az I.C.H.T.Y.S. anagrammával is jelöltek, mely a görög *Iesus Christos Theou Yious Soter*, Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó szavak kezdőbetűiből áll, és egyben a hal jelentésű görög szót adja (Y = üpszilon). A vízenjárás, a halszaporítás eseményeiben Krisztus megnyilatkozásait láthatjuk az Isteni Hal hatalmával. Így Krisztus a Kos korszakában öltött testet és Isten Bárányának nevezték, majd a hal szimbolikája a Halak-korszakot jelzi [megfigyelhetjük az ezt követő, kb. 2380-ban kezdődő Vízöntő korszakra való utalásokat is, amikor Krisztus az élő vízről beszél, mely az ember lelkéből fakad, Ján. 4,14., 7,38., v.ö. Jerem. 2,13. – A ford.]. A hal és Krisztus jele volt a X, a görög chí betű is (Χ Khí-Ró: Khrisztosz o rüómenosz, Krisztus a megváltó), és a kereszt kifejezte a szellemi Krisztus-lény, a Logosz (függőleges vonal) megtestesülését egy földi emberben, Jézusban (vízszintes vonal).

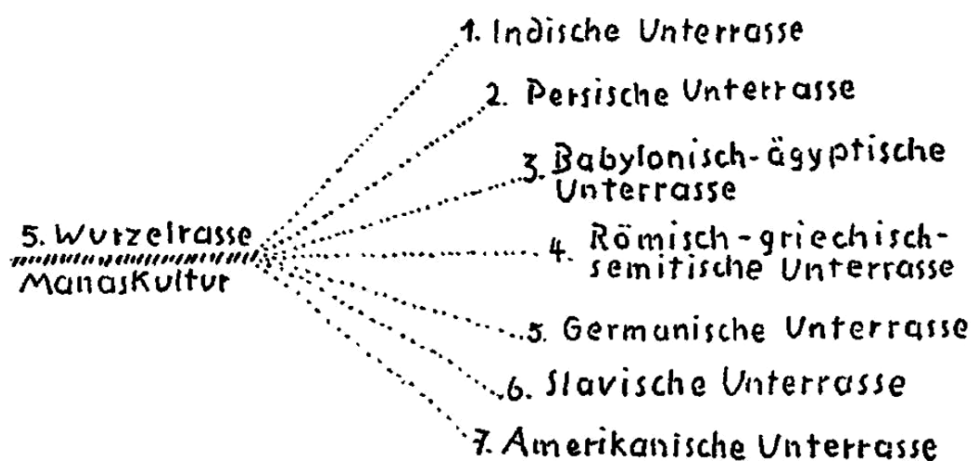
Időzzünk el egy darabig az új csillagbölcseesség egyik jelentős aspektusánál, amellyel a mágusok a saját csillagmegismerésükkel előkészítették Jézus jövődő születését. Mint a *Keresztény hermetikus asztrológia* című könyvemben tárgyaltam, Jézus születésének eseményét i.e. 6. március 5.-re lehet helyezni. Ezen az éjszakán a telihold a Szűzben haladt tova. Hol volt a nap a zodiákuson Jézus születésekor, akit meglátogatott a három mágus a Máté evangélium szerint? A Nap a Halakban volt. A telihold nagyjából a Szűz közepe táján tartózkodott; a Nap ezzel szemben, a Halak jegyében. Így megérthetjük, hogy miért gyűjtötte tanítványait a halászok közül, s miért tanította őket e szavakkal: „Embereket fogsz halászni.” [Mt. 4,19., v.ö. Jerem. 16,16., Ezék. 47,10. – A ford.]

Mint Rudolf Steiner rámutatott, a Máté és a Lukács evangéliumok kétféleképp írják le Jézus genealógiáját, ami arra utal, hogy valóban két Jézus-gyermek létezett, akiknek szerepük volt a megváltás-történetben. A Máté evangéliumban leírt Jézus-gyermekeket látogatták meg a mágusok, ő született i.e. 6. márc. 5.-én, amikor a Nap a sziderikus Halak-jegy közepén tartózkodott. A másik Jézus-gyermek születését a Lukács evangélium írja le. Őt a pásztorok látogatták meg, és i.e. 2. december 6.-án, röviddel éjfél előtt született, amikor a Nap a sziderikus Nyilas közepén volt. Ez utóbbi gyermek az, aki 33 és egyharmad évig élt, majd elszenvedte a kereszthalált. Egész élete, mint tanítóé és gyógyítóé, a Nyilas szellemi jegyében állt [a Nyilas a Jupiter „háza”, domicíliuma. – A ford.].

Tehát a názáreti Jézus isteni születése, melyet a Lukács evangélium ír le, akkor történt, amikor a Nap a sziderikus Nyilas közepén volt. Ez a születés különbözik a Máté evangélium Jézusának születésétől, akit a napkeleti mágusok Betlehemben kerestek. A názáreti Jézust pásztorok látogatták meg, születése i.e. 2. dec. 6. vagy 7. szombat éjjelén történt, éjfél felé, amikor a Nap a Nyilasban volt, míg a másik, a betlehemi Jézus születésekor a Nap a Halakban volt, s őt a mágusok látogatták meg. A názáreti Jézus születése a Nyilas jegyben eszünkbe juttatja a Nyilas ősi szimbólumát, a kentaurt. A görög mitológiában Kheiron az egyik kentaur neve, aki az argonauták, a nagy görög

hősök, az aranygyapjú megszerzőinek és Achilleusznak is bölcs tanítója, de gyógyító is volt. Ezt az archetípust megtestesítette a názáreti Jézus, akit másképp Megváltónak is neveztek, ami a betegség, bűn gyógyítóját is jelenti. Ahogyan Keresztelő Jánost azért nevezték így, mert keresztelt, Jézust azért nevezték Megváltónak, mert gyógyított. Bármelyik városba ment, meggyógyította a betegeket a kezének rátételével, és tanította Izrael népét [Máté, 4,23. – A ford.]. Így a kentaur-archetípus, a bölcs, gyógyító Kheirón alakja, melyet a görög mitológia ábrázolt, kiteljesedik a názáreti Jézus életében.

Minden évben, amikor a Nap visszatér a Nyilas-jegy közepére, készülünk Jézus születésnapjára (Advent). Ez az esemény minden évben emlékeztet bennünket isteni küldetésére. A napjegy-egyenlőségi és napfordulós pontok precessziója miatt a Nap minden évben egy kicsivel (1,2 évente 1 ívperccel) később tér vissza a sziderikus Nyilas közepére. Ma már nincs többé a Nap a Nyilas közepén dec. 6.-án. Jelenleg minden év január elseje körül van ez az időpont. Minden újév előestéjén, amikor éjfélkor megszólalnak a templomi harangok, hogy köszöntsék az újesztendőt, mélyebb és rejtettebb jelentőséget kap ez az ünnep. Ez az ünnep a názáreti Jézus születésének ünnepe kozmikus értelemben, amikor a Nap visszatér ugyanabba helyzetbe a zodiákuson, mint amikor a születésekor volt. És a 2000. év jan. 1.-én a Nap kétezredszerre tért vissza ugyanabba a pozícióba, mint amikor a názáreti Jézus születésekor volt. Ezért az új évezredbe való átmenet egyúttal a názáreti Jézus születésének pontosan 2000. évfordulója volt.

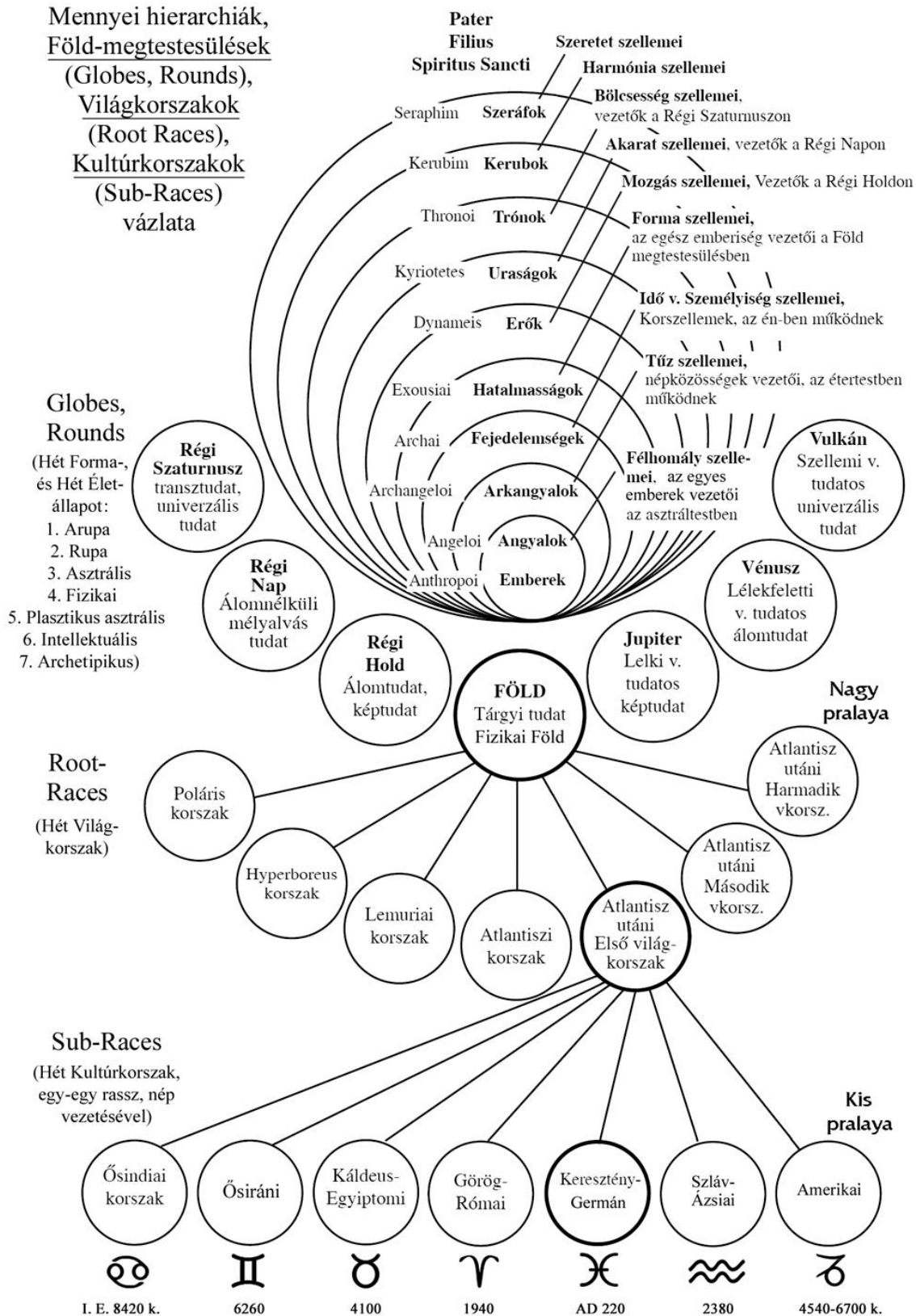

Az Atlantisz utáni 7 kultúrkorszak vázlata (Rudolf Steiner táblarajza nyomán, Berlin, 1905. okt. 31., *Grundelemente der Esoterik*, 28. előadás, GA 93a, fig. 18, Wurzelrasse = főkorszak, Unterrasse = alkorszak, ld. még *Dritte naturwissenschaftlicher Kurs*, GA 323, 1921. jan. 6, a platóni Nagy Évről, mely 25.920 földi év, épp annyi, mint az ember lélegzetvételének száma 1 nap alatt, vö. Várkonyi N.: Az idő szívverése, *Galaktika* 50). Indiai-teozófiai kifejezéssel, a jelenlegi Manasz-kultúra feladata az étertest megtisztítása (ez a folyamat átível az érző-lélek hosszú korszakától az értelmi-lélek korszakán át a tudati-lélek ismét hosszabb korszakának jövőbeli végéig, ld. még Heft 14, Drei Logoi), ezt követi még két főkorszak, 2 x 7 x 2160 év, az asztrálestet átalakító Budhi/Eletszellem-, és az én-t legmagasabb fokra fejlesztő Atma/Szellem-ember fejlődési korszaka, melyek végére teljesen kialakul az ember érzékfeletti lényé (vö. JnJel 22,4-5). Az ősi, szellemi látásból fakadó korszakolást átalakították a brit páholyok a 17. századtól, hogy előrehozzák az Amerikai-korszakot (vö. GA 167/3, Berlin, 1916. márc. 28., „Anfang der siebzehnten Jahrhunderts” mondattól), de 1879-ben elkezdődött egy Michael-korszakvezetés, mely alatt főként a közismerten „praktikus” angolszász impulzus keveredik egy „antikrisztusi” befolyással, melyet önmagán belül kell legyőznie, a szellemi és szociális igazságok mélyebb befogadásával (JnJel 12,7-12, Michael letaszítja a Sárkányt az emberek közé, mely „nagy haraggal tel-

jes, mint aki tudja, hogy kevés ideje van”, vö. a 7 arkangyal egyenként 345 év 4 hónapos korszakvezetéséről, J. Trithemius, O.S.B.: *De septem secundeis*, 1515, *A hét másodlagos okról*, ford. Z.T.Cs., 2015, in *Acta Hist. Hung. Turi.*, ZMTE, online, 2018/10.)

I.

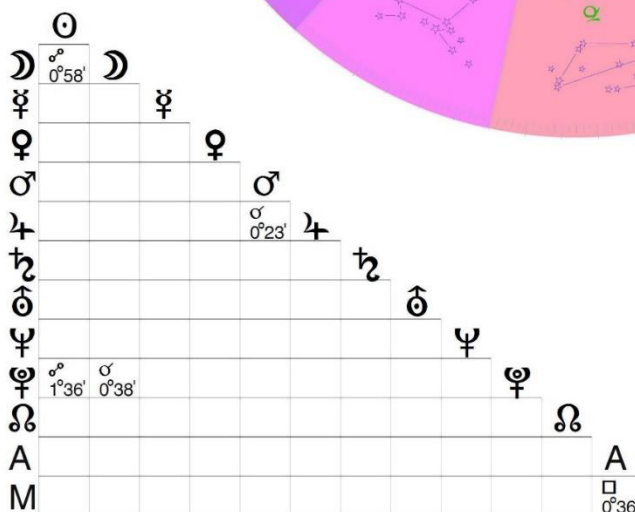
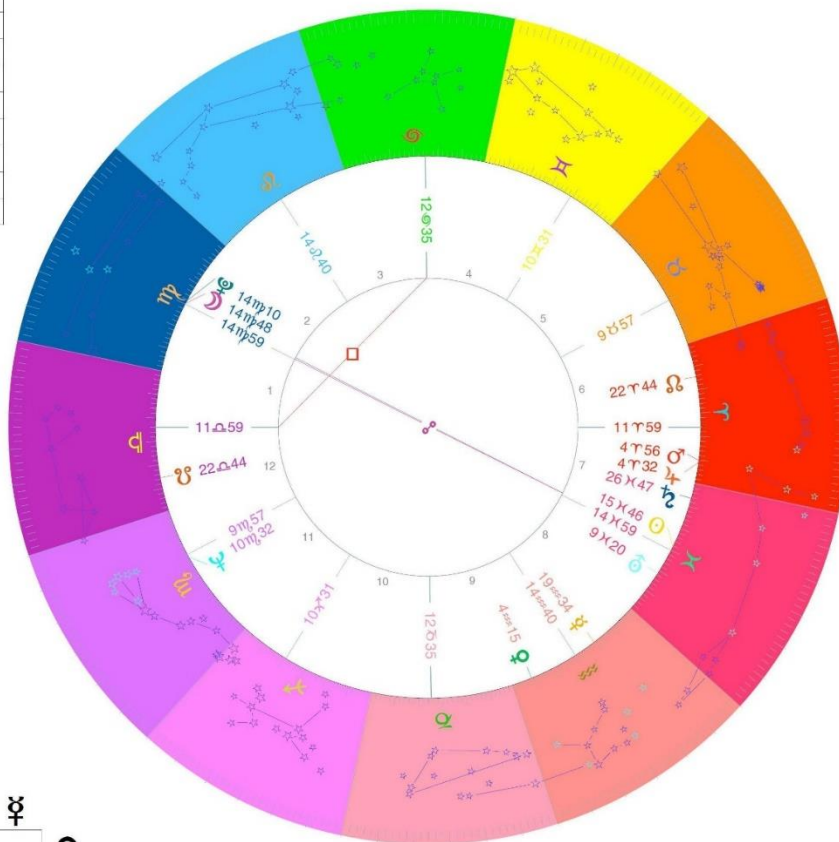
Mennyei hierarchiák,
Föld-megtestesülések
(Globes, Rounds),
Világkorszakok
(Root Races),
Kultúrkorszakok
(Sub-Races)
vázlata

Pl	Position	R
☉	15 X 46	
☽	14 m 48	
☿	19 s 34	
♀	4 s 15	
♂	4 r 56	
♂	4 r 32	
♂	26 X 47	
♂	9 X 20	
♂	10 m 32	R
♂	14 m 10	R
♂	22 r 44	
♂	22 s 44	

Houses
1 11 s 59
2 14 m 59
3 14 s 40
4 12 s 35
5 10 s 31
6 9 s 57
7 11 r 59
8 14 X 59
9 14 s 40
10 12 s 35
11 10 X 31
12 9 m 57

Event of Star of the Magi - Geocentric
At Bethlehem, Latitude 31N43', Longitude 35E12'
Date: Friday, 5/MAR/6 B.C., Julian
Time: 19:59, Local Time
Sidereal Time 6:41:15, Vernal Point 3 r 723", House System: Placidus
Zodiac: Sidereal SVP, Aspect set: Conjunction/Square/Opposition

Pl	Lat.	Decl.
☉	3N11	8N59
☽	1S56	16S57
☿	0N 9	19S16
♀	0S23	1N38
♂	1S 9	0N46
♂	2S16	3S22
♂	0S44	8S50
♂	1N55	13S19
♂	17N26	22N16

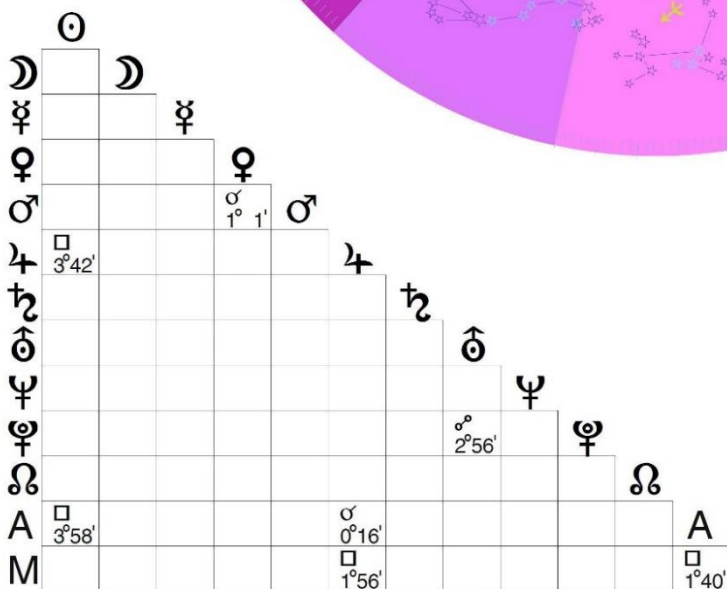
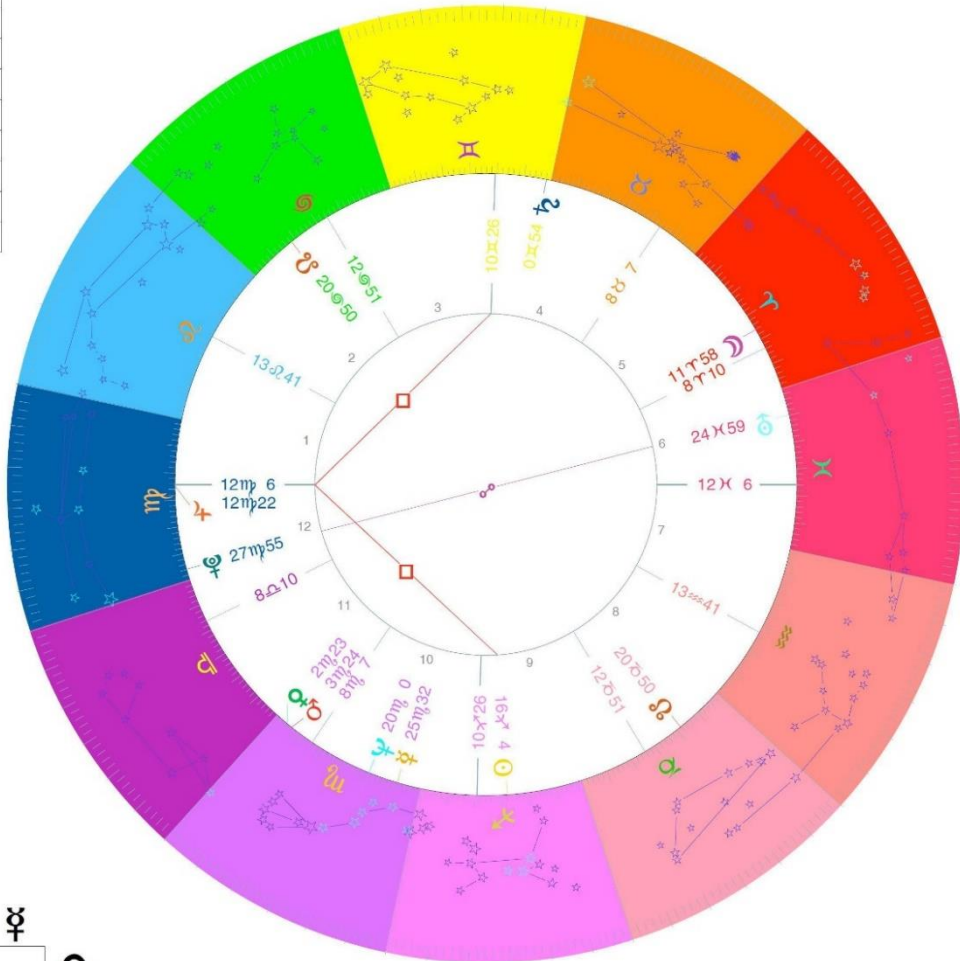
Pl	Lat.	Decl.
☉	3N11	8N59
☽	1S56	16S57
☿	0N 9	19S16
♀	0S23	1N38
♂	1S 9	0N46
♂	2S16	3S22
♂	0S44	8S50
♂	1N55	13S19
♂	17N26	22N16

A napkeleti bölcsek látogatása a salomoni Jézus-gyermek betlehemi születése idején, Betlehem, i.e. 6, márc. 5. († AD 11. Húsvét előtt), a legvalószínűbb csillagászati adatokkal: Nap a Halakban, Hold (és Föld) a Szűzben (Robert Powell, astrographia.org)

Pl	Position R
☉	16° 4'
☾	11° 58'
♂	25° 32'
♀	2° 23'
♂	3° 24'
♄	12° 22'
♅	0° 54' R
♆	24° 59'
♁	20° 0'
♂	27° 55'
♄	20° 50'
♅	20° 50'

Birth of Jesus of Nazareth - Geocentric
 At Bethlehem, Latitude 31N43', Longitude 35E12'
 Date: Saturday, 6/DEC/2 B.C., Julian
 Time: 23:31, Local Time
 Sidereal Time 4:22:7, Vernal Point 3° 3'26", House System: Placidus
 Zodiac: Sidereal SVP, Aspect set: Conjunction/Square/Opposition

Houses
1 12° 6'
2 13° 41'
3 12° 51'
4 10° 26'
5 8° 7'
6 8° 10'
7 12° 6'
8 13° 41'
9 12° 51'
10 10° 26'
11 8° 7'
12 8° 10'

Pl	Lat.	Decl.
☉		22S57
☾	5N 8	9N30
♂	1N 6	18S17
♀	2N31	10S 4
♂	0N40	12S10
♄	1N21	8N14
♅	1S43	18N53
♆	0S44	2S41
♁	1N42	16S18
♂	17N 8	16N29

	Ca	Fi	Mu
Fire	1	0	1
Ear	1	0	3
Air	0	0	2
Wat	0	4	1

AstroFire Chart by: Robert Powell
 astrosophy@gmail.com

A nááni Jézus-gyermek horoszkópja (szül. Betlehem, i.e. 2. dec. 6-7. között, éjfél tájban), ő fogadta be az Isteni Logoszt 30 éves kora körül, s vált Krisztussá, Isten „felkentjévé”, 3 éven át